

A red cabin with a lit window is nestled in a snowy forest at night. The cabin is illuminated from within, casting a warm glow. The surrounding trees are covered in snow, and the ground is a thick layer of white snow. The overall scene is serene and cozy.

MEGAN HART

asjad

nii kallid

**ja
haprad**

Megan Hart
PRECIOUS AND FRAGILE THINGS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm

© 2011 by Megan Hart

© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08299015
ISBN 978-9949-25-800-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kõigepealt minu sõpradele ja perekonnale,
kes lugesid seda raamatut paljudes etappides – aitäh teile!
Tänu teile on see parem raamat.

Minu agendile Laura Bradfordile selle eest,
et ta ei vingutanud huuli, kui ma talle raamatust esimest korda
rääkisin, ja et ta sellesse kogu aeg uskunud on.

Supermanile – ma ei suudaks seda teha ilma sinuta.
Aitäh lastel silma peal hoidmise eest!

Minu järeltulijatele – ma armastan teid mõlemaid,
ehkki teid „uurimistööks” aknast välja viskasin.

Nagu alati, võiksin ma kirjutada ka ilma muusikata,
aga olen ülimalt tänulik selle eest, et seda tegema ei pea.
Palju tänusõnu läheb alljärgnevatele muusikutele,
kelle laule ma selle raamatu kirjutamise ajal kuulasin.
Palun toetage nende loomingut legaalsete allikate kaudu.

Quincy Coleman „Give it Away”

Lisbeth Scott, Nathan Barr „Take Me Home”

Lifehouse „Everything”

Kate Bush „This Woman’s Work”

Joseph Arthur „You’ve Been Loved”

Goo Goo Dolls „Iris”

The Fray „Look After You”

The Doors „The End”

Creed „One Last Breath”

Kaitlin Hopkins, Deven May „A Home for You”

Christopher Dallman „Over My Head”

Ja eriline tänu Jason Mannsile, kelle versiooni „Halleluujast”
ei olnud siis veel olemas, kui ma raamatut alustasin,
küll aga siis, kui seda lõpetasin.

Jaanuar

1

Sellise elu oli ta endale loonud.

Juustukreekerid saabaste all kragisemas. Tagaistmelt kerkiv kirvendav ja kahtlane hais, nagu oleks mõnda tabamatuks jäävasse prakku piima loksunud. Lõpetamata tee-ära-asjade nimekiri, hunnik musta pesu kodus ees ootamas, kaks üleväsinud ja pahurat last tema kallal vingumas. Selline oli tema elu ja enamasti suutis Gilly eirata neid väikesi ärritavaid asjaolusid, mis olid ainult tillukesed detailid palju suuremast tuldiseist pildist. Neist isegi rõõmu tunda.

Aga mitte täna.

Palun jääge vait. Viieks minutiks. Jääge lihtsalt vait!

„Andke emmele paar minutit aega,” ütles Gillian Soloman selle asemel sulgjalt laulva häälega, mis püüdis varjata tema üha kasvavat ärritust.

„Mul on janu, emme!” torkis Arweni kimehäälnelne halin Gilly kuulmekilesid. „Ma tahan kohe juua!”

Loe kümneni, Gilly. Loe kahekümneni, kui vaja. No kuule, hoia asi kontrolli all. Pea vastu.

„Me oleme viieteistkümne minuti pärast kodus.” Arweni jaoks ei tähenda see midagi, kuna ta ei tunne kella, aga Gilly jaoks oli see oluline. Viisteist minutit. Muidugi suudab tüdruk veel viisteist minutit kõike välja kannatada, eks ole? Gilly hääli kärises

pingutusest seda rahulikuna hoida ja ta hingas sügavalt sisse. Manas näole naeratus, mitte seetõttu, et tal oleks naeratamise tuju olnud, vaid selleks, et tal seda ei olnud. Hoidis hääle vaikse ja rahustavana, sest vihane toon mõjus lastele nagu sööt haidele. See ajab nad meeletuks. „Ma ju ütlesin sulle, et sa oma veepudeli kaasa võtaksid. Võib-olla järgmine kord sa kuulad mind.”

Gilly kontrollis, kas oli tšekile allkirja ikka õigesse kohta kirjutatud ja deposiidiümbriku nõuetekohaselt täitnud. Vaatas veel kord üle. Tegemist oli küll ainult tšekiga kümnele dollarile ja pisut peale, aga kui ta peaks ümbrikule vale summa kirjutama, võib krediitkassa temalt lõivu nõuda ja nii ka teeb. Seda oli varemgi juhtunud, sellega ta tšekiraamatut tasakaalust välja viies ning tema ja Sethi vahel sõnasõda põhjustades. Numbrid muutusid häguseks ja Gilly hõõrus silmi.

„Emme? Emme? Emme!”

Gilly ei vaevunud isegi vastama, teades, et hetkel, mil ta küsib: „Mis on?“, vajub Arwen hämmeldunud vaikusesse, ilma et tal midagi öelda oleks.

Västeist minutit. Kõige rohkem kakskümmend. Süis oled sa kodus ja panned nad multikaid vaatama. Pea lihtsalt senikaua vastu, Gilly. Pea vastu.

Teiselt istmelt kostis Gandy lõputu, sõnatu hädaldav kaebamine ja seejärel hakkasid poja jalad ühtlaste mütsatustega vastu Gilly istme seljatuge prõmmima. Põnts-põnts-põnts, ärrituse metronoom.

„Gandy! Lõpeta emme istme tagumine.”

Poole sekundi vältel, pastakas kõhklevalt õhus rippumas, mõtles Gilly kogu selle riskantse ettevõtmise pooleli jätta. Mis tal „ainult veel üht peatust” tehes arus oli olnud? Aga pagan võtaks, tal on vaja see tšekk oma arvele panna ja sularahaautomaadist pisut raha välja võtta, millest piisaks nädalaks, ning kuna tal oli niikuinii vaja peatus teha, et apteegist retseptiravim ära tuua...

„Ma tahan kohe juua!”

Mida sa tahad, et ma teeksin, sülitaksin tassi või?

Sõnad söötsid ta huulile ja Gilly surus need tagasi, enne kui oleks jõudnud need välja paisata, süda paha mõttest, kui lähedale ta tegelikult nende kõvasti väljaütlemisele jõudis. Need ei olnud tema sõnad.

„Viisteist minutit, kullake. Me oleme viieteistkümne minuti pärast kodus.”

Põnts, põnts, põnts.

Gilly sõrmed tõmbusid pastaka ümber pingule. Ta tõmbas hinge. Luges kümneni. Siis veel viieni.

Sellest ei olnud abi.

Eelmisel õhtul: ta kobab majavõtme järele, sest Seth lukustas enne voodisse minekut garaažist pesuruumi viiva ukse. Ta astub kobamisi pimedasse majja, milles keegi ei ole ühtegi tuld põlema jätnud, käe otsas kilekotid täis seepi ja sokke ja igasugu muid asju teiste inimeste jaoks, mitte midagi endale. Ta oli kulutanud Wal-Marti riiulite vahel ringi kõndides sisseostude tegemisele mitmeid tunde, võrrelnud käterätikuid ja vannitoatopsikuid lihtsalt selleks, et tal oleks võimalik veel üks tunnike omaette olla. Ta valis kojuõiduks pikema tee, pani raadio kõvasti mängima ja laulis kaasa kiimaste sõnadega lauludele, mida ta ei saa laste ees kuulata, kuna need kordavad kõik järele. Laialipillatud mänguasjad, mis olid tema lahkudes oma kastides olnud, kohtusid nüüd tema varvastega, ja ta vandus vaikselt. Magamistoas, mida valgustas ainult esikust langev valgus, et mitte magavat abikaasat üles ajada, oli miski kappipanemist ootava puhta pesu korvide sisu laiali kiskunud, kas tornaado? Riided olid põrandal laiali, visatud sinna nii, nagu ta ei olekski nende kokkuvoltimise peale tervet tundi kulutanud.

Isegi nüüd seda meenutades jõnksatasid Gilly sõrmed ümbrikul ja raev, kõrvetav nagu sapp, kerkis talle kurku. Sethi vabanduseks oli olnud: „Mul oli lastele puhast pidžaamat vaja.” Ta oli voodisse mehe kõrvale heitnud, vihast kange, kõvasti keelde hammustamisest veremaik suus.

Ta oli ärganud, endiselt sama vihane, selle peale, et Seth paugutas kummutisahtlitega ja palus tal aidata endale puhtaid sokke otsida, ehkki need olid loomulikult sellessamas korvis, mille mees oli eelmisel öhtul segi tuuseldanud. Duši all oli Gilly langetanud pea leige vee alla, mis liiga kiiresti külmaks muutus. Ta oli olnud rõõmus, kui mees teda hüvastijätuks ei suudelnud.

Hommikusöögi ajal tahtsid mõlemad lapsed midagi muud kui see, mis ta nende ette taldrikutele oli pannud. Kingad ei mahtunud jalga, joped olid uitama läinud ja igasse Arweni sukkipüksipaari oli auk tekkinud. Kass pääses välja ja lapsed nutsid, ükskõik kuidas ta üritas neile ka kinnitada, et Sandyga on kõik hästi.

Nad olid Gilly arstivastuvõtule hiljaks jäänud. Igal teisel päeval oleks õigeks ajaks jõudmine tähendanud viieteistminutilist ootamist. Täna teatas põlglik, tingedalt kulmu kortsutatav õde neile, et nad oleksid oma vastuvõtuajast peaaegu ilma jäänud. Arwen jättis sõrme sahtli vahele ning Gandy kukkus ratastega toolilt maha ja löi pea ära. Mõlemad lapsed lahkusid kabinetist pisarais ja Gilly mõtles, et võiks ise samuti nutma puhkeda.

Päev ei läinud paremaks. Selles oli vingumist, selles oli sekeldamist, selles oli jonnimist ja karjumist ja nurkapanemise ähvardusi. Ja loomulikult, ehkki ta oli veetnud eelmisel öhtul Wal-Martis mitu tundi, oli ta ikkagi unustanud piima osta. See tähendas käiku Foodlandi. See tähendas lapsi, kes lunisid suhkrurohkeid hommikuhelbeid, mida ta ostmast keeldus. Veel pisaraid. Haletsevaid pilke naistelt, kelle maitsekate rõivaste esist ei katnud plekid, ja viisakatelt lastelt, kes ei käitunud nagu nälgivad kerjused. Selleks ajaks, kui nad olid sisseostude tegemisega ühele poole saanud, oli Gilly valmis nad mõlemad koju viima ja voodisse panema. Ta oli teinud ühe viimase peatuse sularahaautomaadi juures.

Ühe viimase peatuse.

„Emmmeeeee!”

Vingumine muutus valjemaks ja pealekäivamaks. Tagumine jätkus lakkamatult. Nagu see kõik. Nagu tema elu.

Loe kümneni. Hammusta keelde. Jää rahulikuks, Gilly. Pea vastu. Pea vastu.

Gilly manas ette rõõmsa ilme. Teda poleks üllatanud, kui ta oleks tundnud, kuidas haavad rebivad põsed lõhki naeratuses, mille ta uuesti näole sundis. „Veel kümme minutit, kullake. Ainult kümme. Las emme teeb selle asja ära, eks? Kuulake nüüd. Ma tulen kohe tagasi.”

Gilly pööras istmel ringi, et nende, oma ingelkoletiste poole vaadata. Arweni silmad olid poolenisti kinni, suu mossi tõmbunud. Gandyl nirises ninast tatti ja suunurkades oli kuivanud toidujäänuseid. Mahlapaki sisu oli kõikjale ta helesinise särgi peale loksunud. Nad nägid välja nagu parim osa temast endast ja Sethist koos. See oli see, mille ta oli loonud.

„Ma tulen kohe tagasi,” ütles Gilly, ehkki tegelikult tahtis ta mööda teed jooksu panna ja mitte kunagi tagasi vaadata. „Püsi-ge mõlemad siin ja hoidke turvavööd *kinni*. Kas kuulete? Turvavööd kinni. Ärge oma istmetelt maha tulge.”

Head emad ei jäta oma lapsi autosse, aga automaat oli ainult mõne meetri kaugusel. Ilm oli piisavalt jahe, et lapsed lukustatud sõidukis üle ei kuumene, ning ta pani ukсед lukku, et keegi neid viie minuti jooksul, mis tal oma toimingu lõpuleviimiseks kulub, ära varastada ei saaks. Pealegi, mõtles Gilly pangakaarti masina pilusse lükates ja PIN-koodi sisse toksides, oleks kindlasti palju hullem lapsi külma varaõhtuse õhu kätte tirida kui lasta neil Suburbani soojas ja turvalises sisemuses oodata.

Puhus jääne tuul, piitsutades ta juukseid ja lennutades valusalt torkavaid, talvise vihma haavliterasid, mis oleksid lumena ta näo vastas palju leebemad olnud. Gilly pilgutas silmi, keskendudes PIN-koodi numbrite sissetoksimisele sõrmedega, mis olid korraga tuimad. Viga tuli sisse. Tuli katkestada ja uuesti alustada.